

9 CHANTAL

‘Neem nog wat spaghetti, Chantal.’ Lot houdt de pan vlak onder haar neus.

Ze moet zich inhouden om haar niet weg te slaan. Ze bedoelen het goed, maar ze houden zo angstvallig in de gaten of ze wel genoeg eet. Ze zijn vast te vaak over anorexiameisjes gestruikeld in tijdschriften.

‘Je moet goed eten.’ Bert.

Die woorden blijven echoën in haar hoofd: ‘Je moet goed eten.’

Haar droom van vannacht wordt helder.

Ze lag met mam in het gras naar de wolken te kijken. In haar hand voelde ze de warme hand van mam knijpen. Samen kunnen we alles aan, zei die hand.

Tot er een enorme taart verscheen, speciaal voor haar. Mam zwaaide met een groot mes, glimlachte: ‘Jij mag ze aansnijden, maar kijk eerst boven op de taart.’

Een paar meter naar boven zwevend bekeek Chantal de letters: *Sorry, voor alles.*

‘Nu is alles goed,’ zei haar moeder, ‘en daarom eten we taart.’

Woest hakte Chantal de taart in stukken, tot mam haar het mes afpakte en twee flinke brokken taart voor haar mond hield: ‘Eten, nu!’ Chantal hield de lippen op elkaar geperst. ‘Je moet goed eten.’

Daar zijn die woorden weer.

‘Ik wil niet. Jullie willen me vetmesten.’

Ze gooit haar mes en vork kletterend op haar bord. Verbaasd kijken Bert en Lot haar aan. ‘En nee, ik heb geen anorexia.’

Kijken ze alsof ze hen heeft betrappt?

Wat heeft die droom te betekenen? Gaat het niet goed met mam?

Moet ze niet even bellen? Dan kan ze meteen vragen hoe het met Bobby is en zeggen dat ze zich zorgen maakt. Over hem en over de kleintjes.

Ho, Chantal. Mam heeft jou eruit gegooid. Door jouw bezorgdheid gaat ze je echt niet ineens lief vinden. Hou op met dat smeken: mammie, hou je van me? Je kent het antwoord allang. Hou op met jezelf elke keer pijn te doen. Hou op met jezelf te verminken.

In die zin hadden Bert en Lot laatst wel gelijk toen ze bezorgd informeerden naar de kras op haar onderarm. Ze had zich simpelweg gesneden toen ze met het aardappelmesje een takje scherp maakte om te gebruiken als schildermes. Dat leken ze niet echt te geloven. ‘Jullie denken dat ik in mezelf snij?’

Opgelucht lachten ze toen Chantal zei: ‘Stel je voor, ik ben veel te bang voor bloed en pijn om aan automutilatie te doen.’

Ze beseft nu dat ze dat geestelijk wel doet. Toen ze nog thuis woonde door haar best te blijven doen, maar ook nu nog door zich voortdurend zorgen te maken om haar familie.

Ze willen jou niet. Hou op met hen te willen.

Vaag hoort ze op de achtergrond Bert, Lot en Marie in gesprek.

Ze spreken met Nederlandse woorden, maar uit de brij kan ze geen woord opdreggen dat ze begrijpt.

‘Ik hoef niets meer.’ Ze schuift haar bord naar het midden van de tafel. Een spaghettisliert glibbert van het bord af, de saus bloedelig op het tafelkleed.

Bert kijkt haar aan. ‘Dat begrepen we al.’

‘Mag ik opstaan, ik heb veel huiswerk.’ Ze is al opgestaan, wacht niet af hoe ze reageren, maar loopt naar de deur. Als ze niets hoort, rent ze de trap op.

Het kan hen misschien niets schelen. Ze hebben Marie nu, engel-tjes zijn leuker.

Op haar kamer pakt ze haar tekenblok. Het donkerste potlood trekt vette strepen op het papier en die vormen een vuilnisbak.

Met wit krijt kalkt ze eroverheen: *Dump je ouders*. Met woorden maakt ze het af.

*Voordat de liefde over is
voordat je op de vraag:
hou je van me, mama?
nee krijgt,
voordat je keer op keer
leert dat ouders niet vanzelf
maar wel verwachten dat
hun kind vanzelf
ik hou van jullie, toch*

voordat, voordat

dump je ouders!

Niet echt een blij gedicht voor de schoolkrant, Chantal.

Maar de waarheid moet gezegd, en getekend.

De hele wereld mag het weten.

Die stomme stem die haar probeert af te remmen, daar heeft ze lang genoeg naar geluisterd.

Ze klikt haar mailbox open, niks nieuws. Van wie zou ze post moeten krijgen? Oude vrienden heeft ze niet meer, nieuwe krijgt ze toch niet. Het heeft geen zin daar tijd in te stoppen.

Dump je ouders. Zonder na te denken heeft ze het in de zoekbalk ingetikt. Het levert 400 hits op. Ze is in elk geval niet de enige die dit heeft bedacht.

Bovenaan staat *www.dumpjeouders.com*. Ze had het zelf kunnen verzinnen.

Deze site is nog in aanbouw. Toch kun je nu al enkele bijdragen lezen, maar ook plaatsen.

Bij *lezen* staan twee berichtjes. Ene Jolke (16) beklagt er zich over dat ze al om twee uur 's nachts thuis moet zijn, terwijl al haar vriendinnen ... En Myrna vindt het stom dat haar ouders voor haar nooit paprikazoutjes in huis halen. Luxeprobleempjes van verwerende mormels.

Dumpen die site.

10

ANGE

‘Komop, Bert, het is zinloos om altijd overal begrip voor op te brengen. Sommige dingen kloppen gewoon niet.’

Zo boos heeft ze Lot nog nooit horen praten tegen Bert. Kordaat, dat wel, maar niet met deze verwijtende ondertoon. Zachtjes doet Ange de koelkast open en dicht en loopt naar de trap.

‘Het heeft tijd nodig, we kunnen niets forceren.’

Gaat het over haar, of over Chantal, of over hen allebei? Of ze nu wil of niet, ze blijft stilstaan.

‘Dat vind ik echt weer die typische houding van jou: rustig aan, pappen en nathouden. Zoals je in je werk ook over je heen laat lopen. Jouw collega’s lachen zich slap om jou, want jij knapt hun klusjes op. Bert regelt het wel, denken ze op het gemeentehuis. Soms moet je doordouwen, ook hier in huis. Het heeft te maken met elementaire regels van fatsoen, grenzen stellen.’

Ze hoort niet wat Bert antwoordt. Misschien zegt hij ook wel niks. Lot is op dreef.

‘Je laat over je heen lopen, Bert. Zoals altijd. Net als met ...’

‘Lot,’ in de stem van Bert klinkt een zucht door, ‘geen oude koeien, alsjeblieft.’

‘Die koeien hebben hier alles mee te maken, omdat jij altijd zo reageert. We moeten één lijn trekken.’

Altijd die oude koeien. Ze komen Ange al te bekend voor. Zou het in elke relatie zo gaan? Gek dat haar dat van Bert en Lot toch tegenvalt, zij zijn een leuk stel samen.

Soms spelen ze tikkertje en met ter plekke verzonnen regels dolen ze door het huis, stormen van boven naar beneden. De een maakt jacht op de ander of de ander op de een. Het eindigt in de kieteldood of een kluwen liefkozingsen waarbij ze blijkbaar allebei winnaar van het spel zijn.

Ange heeft het wel eens lachend aangezien, al knaagde er ook een ietsje pijn. Hadden papa en mama ooit zoveel plezier samen? Was hun huwelijk al vanaf het begin een vergissing of ging het pas mis toen zij geboren was?

Was zij de spelbederver?

‘Ga me nu niet weer vertellen dat één lijn niet kan, omdat jij jij bent en ik ik. Die riedel ken ik. Ja, loop maar weg, ook dat ken ik.’ Snel, ze moet naar boven. Waarom is ze blijven luisteren? Van dit soort taferelen heeft ze immers schoon genoeg.

Ze hoort ze nog letterlijk in haar hoofd.

‘Je had het zo beloofd, John.’

‘Ik zal ermee stoppen.’

‘Wanneer? Zeg het me.’

‘Zo gauw als mogelijk. Ze kan het alleen nu even niet aan, haar moeder is ernstig ziek.’

‘Die was toch overleden?’

‘Dat was de moeder van Jenny.’

‘Sorry hoor, dat ik je vriendinnen door elkaar haal.’

Dat was mama’s stadium van cynisme. Daarvoor zat de fase van boosheid met veel ‘jij altijd’ en oude koeien. Tot ze uitdoofde en er louter zieligheid overbleef met tranen en zelfmedelijden.

Ange was nog geen tien toen ze niet meer geloofde in de beloftes van papa dat hij er voortaan helemaal voor hen zou zijn. Maar haar moeder bleef hopen.

Als het allemaal niet zo treurig was, zou ze erom lachen.

Wacht even, de dialoog die ze zich zojuist herinnerde van papa en mama, die kan ze mooi op haar site zetten. Zo kan ze nog wel een hele serie schrijven: *Scènes van ouderliefde*. Veel bezoekers van haar site zullen er vast wat in herkennen. Dan weten ze dat ze niet de enigen zijn met zulke ouders.

En die dialoog zojuist van Bert en Lot, past die ook in die categorie? Nee, besluit ze, een stevige discussie komt in elke relatie voor.

Ze start haar computer op. In haar inbox zit een bericht van het muziekgala. Twee tellen nadat ze het heeft geopend, zit ze te stui- teren op haar stoel: ze mag auditie doen! Over twee weken mag ze twee nummers zingen. Van alle middelbare scholen in de regio zijn er maar liefst veertig aanmeldingen binnengekomen, meer dan de helft moet afvallen. Veel bandjes, dus daar moet in elk geval een scherpe selectie voor komen, maar er zijn ook nogal wat zangnummers aangemeld.

Dat wordt flink oefenen, maar eerst moet ze bedenken welke nummers ze gaat brengen. Hemel, hoe komt ze aan begeleiding?

Zichzelf begeleiden op keyboard wordt geen succes.

Chantal? Ze heeft nooit gemerkt dat die iets met muziek heeft. Altijd bespeelt ze hetzelfde register: boosheid.

De enige hobby waar ze wel eens een glimp van heeft opgevan- gen, is dat ze schildert, haar gezicht althans, alles zwart, haar lie- velingskleur.

Was er maar iemand die haar kan begeleiden. Ze kent hier ook helemaal niemand.

Even voelt ze zich heel erg solo.